

‘Maken we er een bos van, of een papierwinkel?’

F.F.G. Bevort,
Brabantse Populieren Vereniging

De laatste jaren wordt in toenemende mate binnen de Brabantse Populieren Vereniging de klacht geuit, dat de bosbouw door maatregelen van de overheid vaak ernstig wordt belemmerd. Bij het huidige beleid komt het voor dat de praktische exploitatie door kwekers, bouseigenaren, rentmeesters, bosbedrijven en handelaren sterk wordt gehinderd. Veelal leidt dit tot aanzienlijke kostenverhogingen.

De Brabantse Populieren Vereniging.

Vanaf maart 1964 bestaat de Brabantse Populieren Vereniging. Het is een vereniging ter behartiging van de belangen van populierentelers, bevordering van kennis, afzet en verwerking, de bestudering van de economische aspecten welke zich bij de teelt, afzet en verwerking voordoen.

Het ledenbestand omvat ca. 120 mensen, waarvan ook een aantal buiten de provincie Brabant. Deze leden hebben bijna allemaal op een of andere manier te maken met populieren, zowel de grondeigenaar, de rentmeester, de boomkwekerij, het bosbedrijf, de verwerkende industrie, plus de belangstellende van overheid en semi-overheidsinstanties. De jaarlijkse tweemaal gehouden excursies worden druk bezocht en zijn bijzonder interessant, juist omdat er zo'n gevarieerd gezelschap aan deelneemt. Hierdoor ontstaat een geanimeerde uitwisseling van elkaars weten en kunnen.

Veel gehoorde klachten tijdens de bijeenkomsten van de vereniging zijn belemmeringen die leiden tot kostenverhogingen, mede door een enorme bureaucratische rompslomp: De belemmeringen zijn bijna altijd een gevolg van toepassingen op grond van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (1962). Op grond van deze wet zijn de Provinciale Staten verplicht streekplan(nen) op te stellen. Het streekplan is richtinggevend en het meest gedetailleerde zijn de door de gemeenteraad vast te stellen Bestemmingsplan(nen) Buitengebied. Het Bestemmingsplan Buitengebied wordt voor een periode van 10 jaar vastgesteld. Herzieningen en aanpassingen ontstaan in vele gevallen moeizaam en via - voor vele onduidelijke - overgangsregelingen. Deze bestemmingsplannen worden vaak opgesteld door z.g. stedenbouwkundige adviesbureaus. De landbouwer, werkzaam in een ter plaatse beter georganiseerde structuur, had duidelijk meer inspraakmogelijkheden. De bosbouwer, veelal niet ter plaatse wonend, werkend met vaak verspreid, ook buiten de gemeente liggende percelen en minder georganiseerd, sprak niet of nauwelijks mee. Zijn of haar percelen werden bestemd tot landschappelijk waardevol gebied, natuurgebied of kreeg in het gunstige geval de bestemming bos. De bouseigenaar vond dit ook niet zo belangrijk. Immers, eens in de zoveel jaar moest er op zijn perceel gewerkt worden, of men had een door de overheid goedgekeurd beheersplan en men kende de veiligstelling van de bossen vanuit de veel langer bestaande Boswet.

In de meeste bestemmingsplannen voor het buitengebied is voor de uitvoering van een aantal (ingrijpende) werken en werkzaamheden een aanlegvergunning vereist. Enkele voorbeelden: De aanleg van wegen en verhardingen; het uitvoeren van water-

werken en aanleggen van beschoeiingen en steigers; ontgrondingen; ontginning en cultuurtechnische werken; ophogingen en egaliseren; aanleg doorgaande transportleidingen; diepploegen; kappen en planten van bomen. Het toetsingscriterium is veelal te vaag en moet worden afgeleid uit de doeleindenomschrijving of toelichting op het plan. Dit leidt ertoe dat financieel-technisch, de voorkoming van planschade of gevolgen voor het beheer niet duidelijk blijken.

Om vooral in een 'conserverend' bestemmingsplan toch een zo flexibel mogelijk beleid te voeren, is aan Burgemeester en Wethouders de bevoegdheid gegeven de benodigde aanlegvergunningen te verstrekken. Enerzijds door de publieke opinie gedwongen (immers bos is natuur en natuur is altijd mooi) anderzijds door onbekendheid over het bosbeheer en de landschapsbouw, zijn B&W erg voorzichtig geworden. Adviezen over de verlening van een aanlegvergunning worden door B&W ingewonnen o.a. bij de plaatselijke, op stedelijk groen gerichte plantsoendienst; gemeentelijk milieu advies commissies en het Staatsbosbeheer welke laatste het advies door de bos en landschapsbouwconsulent of door de consulent milieu- en faunabeheer laat uitbrengen.

Door de niet concrete omschrijving van 'ingrijpende werken' en vrijstelling van 'normaal beheer' alsmede door de opstelling van B&W ten opzichte van de haar adviserende instanties, ontstaan vaak misstanden, welke leiden tot bijna niet werkbare situaties. Zo kan een, eens in de zoveel jaar, op te schaven bospad, dunnings, het vellen van een kaprijp bos, het opschonen van een sloot, het aanleggen of vervangen van bosbeplantingen leiden tot onnodige procedures. Beroepschriften, legeskosten, toelichtingen, rapporteringen, kortom, er is een regelgeving ontstaan waar niemand bij gebaat is. Deze zijn noch in het belang voor het behoud en de zo gewenste uitbreiding van het bos noch voor de natuur en het landschappelijk groen, noch in het belang van de bouseigenaar en het daarmee samenwerkende bedrijfsleven.

In de toekomst willen wij enkele concrete misstanden en de financiële gevolgen hiervan aan de orde stellen. ● —————>

